

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10CoCsp/31/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5122209542
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Varga
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5122209542.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Erika Vargu a členov senátu – sudcov JUDr. Martiny Mochnáčovej a JUDr. Róberta Urbana, v spore žalobkyne: A. B., nar. X.X.XXXX, trvale bytom C. XXXX/X, D., štátna občianka SR, právne zastúpená spoločnosťou Stehura & partners, v.o.s., so sídlom Fraňa Kráľa 2080, Čadca proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, právne zastúpený JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou, so sídlom E. X/X, B., o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, na základe odvolania žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 42Csp/59/2022-75 zo dňa 18. apríla 2023 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í** tak, že žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobkyňi 150 eur titulom finančného zadosťučinenia v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu o zaplatenie finančného zadosťučinenia **z a m i e t a**.

Žalobkyňa **m á** voči žalovanému **n á r o k** na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd (ďalej v texte aj ako súd prvej inštancie) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu vo výške 300 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Aplikujúc § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v splatnom znení (ustanovenie citované v napadnutom rozsudku) súd prvej inštancie konštatoval, že z právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Žilina č.k. 4Csp/109/2017-242 zo dňa 13.10.2021 (ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27.10.2022 a vykonateľnosť dňa 1.11.2022) vyplýva, že žalobkyňa sa ako spotrebiteľ úspešne domohla svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré bolo založené na porušení práva spotrebiteľa pri súčasnom nedodržaní povinností poskytovateľa úveru z hľadiska nedostatkov obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V prípade úverovej zmluvy č. 501000684 zo dňa 12.9.2012 išlo o absenciu údajov o úrokovej sadzbe a v prípade úverovej zmluvy č. 507400833 zo dňa 7.2.2013 absentuje správny údaj o RPMN a o počte splátok. Na základe uvedeného sa oba úvery považovali za bezúročné a bez poplatkov.

3. Z textu aplikovaného zákonného ustanovenia (a s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019) podľa okresného súdu vyplýva, že jediným predpokladom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom, čo žalobkyňa spĺňa.

4. Okrem uvedenej formálnej podmienky vyžadovanej zákonom sú však podľa súdu prvej inštancie dané taktiež individuálne dôvody na strane žalobkyne, ktoré priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodňujú. Žalobkyňa sa musela svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia domáhať súdom, keďže žalovaný neplnil dobrovoľne a žalobkyňa bola nútená iniciovať súdne konanie. Navyše, porušenie práva žalobkyne nielenže bolo spôsobilé privodiť jej ujmu ako spotrebiteľovi, ale

takúto ujmu jej aj privodilo, keď spotrebiteľka nad rámec svojich povinností uhradila celkovo sumu 893,70 eur, hoci zákon č. 250/2007 Z. z. pre vznik tohto práva ani nevyžaduje, aby spotrebiteľovi bola vôbec spôsobená ujma.

5. Následne okresný súd poukázal na satisfakčnú a sankčnú funkciu dotknutého/uplatneného nároku. Z tohto hľadiska argumentoval, že žalobkyni právoplatne priznané bezdôvodné obohatenie rozhodnutím v konaní sp. zn. 4Csp/109/2017 predstavovalo sumu 804,53 eur a žalobkyňou uplatnený nárok zadosťučinenia sumu 300 eur, čo je menej ako polovica zo sumy 804,53 eur, čo možno považovať za primeranú satisfakciu za to, že žalobkyňa musela vstúpiť do súdneho sporu so žalovaným o zaplatenie bezdôvodného obohatenia. Zároveň je dostatočnou sankciou pre žalovaného, ktorá by mala žalovaného odradiť od používania neprijateľných klauzúl v spotrebiteľských zmluvách.

6. Súd prvej inštancie uzavrel, že sú naplnené všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré predstavuje cca 1/3 - inu z celkovej sumy 893,70 eur, ktorá bola predmetom žalobného nároku v konaní vedenom pod sp. zn. 4Csp/109/2017 a o ktorú sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil. Dodal, že (rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obo 147/2007, resp. 6Obo302/2006) nárok na primerané finančné zadosťučinenie je síce nárokom objektívnym, ktorý nie je viazaný na naplnenie akýchkoľvek subjektívnych podmienok, je však potrebné mať na zreteli, že finančné zadosťučinenie a jeho výška má byť „kompenzáciou za nevyčísliteľné straty, ktoré postihnutý utrpel“ resp. „prihliadne sa aj na to, aby náhrada ujmy predstavovala určitú satisfakciu za stav, ktorý musel žalobca týmto konaním žalovaného strpieť“. Na základe toho ustálil výšku primeraného finančného zadosťučinenia na sumu 300 eur.

7. S ohľadom na úspech žalobkyne v konaní, jej okresný súd priznal voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

8. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný a domáhal sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Pripustil, že dotknuté ustanovenie priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak je potrebné ho vykladať reštriktívne, t.j. pri rozhodovaní o tom, či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške, je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad, v danej veci osobitne konanie žalobcu, ktorý sa domáha vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sám konal v rámci kontraktčného postupu ľahostajne, a o úver požiadaval celkovo štrnásť krát. Takémuto konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu priznaním finančného zadosťučinenia, nakoľko nie je možné zamieňať vážnosť vôle s ľahkovážnosťou spotrebiteľa. Niet pritom pochyb o tom, že žalobca je priemerným spotrebiteľom v zmysle definície Súdného dvora Európskej únie („od spotrebiteľa sa vyžaduje určité kontrolné úsilie, aby zistil, aký tovar vlastne kupuje“).

10. Podľa odvolateľa priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Porušenie práva by nebolo možné napraviť inak napríklad v tom prípade, ak by žalobcovo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo premičané. Žalovaný má za to, že ochrana spotrebiteľa bola dovŕšená vydaním rozsudku okresného súdu s prijatým záverom, že predmetný úver je bezodplatný a bezúročný. Tým už bola nastolená v predmetnom právnom vzťahu rovnováha zmluvných strán, žalobcovi bola poskytnutá súdna ochrana a nie je potrebné ešte osobitné rozhodnutie. Žalobca v uvedenom konaní, v ktorom bolo rozhodnuté o žalobcovom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia netvrdil, že žalovaný mu spôsobil nejakú nemajetkovú ujmu (a ani ju preto nešpecifikoval).

11. S ohľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu je podľa žalovaného požadovaná výška finančného zadosťučinenia neprimerane prísna a založená na svojoľnom výklade práva. Odmieťa vyjadrenia žalobcu, ktoré majú evokovať stav, že spôsobil svojím konaním žalobcovi nemajetkovú ujmu, a preto pri posudzovaní svojho konania žiada dôslednú aplikáciu relevantných vnútroštátnych, európskych predpisov. Nie je zrejmé, na základe akých skutočností si žalobca uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie vo výške až 300 eur. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nie len jeho deklaráciu. Opätovné sankcionovanie by bolo vzhľadom na prechádzajúce konanie neprimerane prísne. Žalobcovi totiž žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikla a preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu.

12. Odvolateľ ďalej namietal, že vágnosť pojmu „primeranosť“ umožňuje subjektívny výklad a v praxi spôsobuje aplikačné problémy. V zákone nie je bližšie konkretizované podľa akých kritérií sa má posudzovať, či je priznanie finančného zadosťučinenia primerané. Účelom predmetného ustanovenia je často deklarovaná generálna prevencia, ponímaná najčastejšie ako prostriedok zamedzenia zneužívania silnejšieho postavenia dodávateľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Dodávateľ však spotrebiteľa nijakým spôsobom nenútil vstúpiť do záväzkovo – právneho vzťahu a vo väčšine prípadov mu umožní sa so zmluvnými dojednaniami oboznámiť. Skutočnosť, že spotrebiteľ (žalobca) neprejavuje absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nesmie slúžiť na duplicitné uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Primerané finančné zadosťučinenie ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry nesleduje reparačnú funkciu, tak ako je to v prípade náhrady škody. Primerané finančné zadosťučinenie má nesporne sankčnú funkciu a jeho cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti (v zmysle generálnej prevencie). Sankčná funkcia primeraného finančného zadosťučinenia teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Preventívna funkcia primeraného finančného zadosťučinenia má pôsobiť naprieč existujúcimi spotrebiteľskými právnymi vzťahmi, t. j. má pôsobiť aj na dodávateľa ale aj na spotrebiteľa. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t. j. aj subjektu spravujúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Práve naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov, bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok. V danom prípade nie je priznaním finančného zadosťučinenia naplnená jeho preventívna funkcia ani z toho dôvodu, že žalovaný v novovzniknutých spotrebiteľských úverových vzťahoch už niekoľko rokov konštatovanú neprijateľnú zmluvnú podmienku nepoužíva. V prípade, ak bola spotrebiteľovi skutočne spôsobená ujma, sa do popredia dostáva kompenzačná funkcia (restitutio in integrum), t. j. navrátenia do predošlého stavu. V danom prípade bolo žalobcovi priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, a teda nie je čo kompenzovať. Priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 300 eur by nezodpovedalo všeobecným zásadám občianskeho práva, nakoľko žalovaný by sa týmto obohatil o danú sumu bez právneho dôvodu.

13. V písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalobkyňa uviedla, že odvolanie podané žalovaným považuje žalobkyňa za nedôvodné, nakoľko súd prvej inštancie predmetnú vec správne právne posúdil a jeho rozhodnutie je vecne správne.

14. Súd prvej inštancie po zistení splnenia formálnej podmienky vyžadovanej zákonom na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, vzhľadom na individuálnu povahu sporu žalobkyne, priznal žalobkyňi finančné zadosťučinenie. Pokiaľ ide o jeho výšku, zákon o ochrane spotrebiteľa neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Táto závisí od úvahy súdu. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradila dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Jediné, objektívne a exaktné kritérium pri určovaní výšky sumy primeraného finančného zadosťučinenia je suma, o ktorú sa dodávateľ v základnom konaní na úkor spotrebiteľa aj skutočne obohatil.

15. Žalobkyňa uzavrela, že súd prvej inštancie o výške primeraného finančného zadosťučinenia uvažoval v intenciách daného sporu a vychádzal z konkrétnych zistených skutkových okolností, prihliadol na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania, vplyv tohto konania, trvanie a rozsah nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Taktiež zohľadnil skutočnosť, že žalobkyňa sa domohla svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia v súdnom konaní potom, čo takéto konanie iniciovala a úspešne jej právo bolo priznané, odvolacím súdom potvrdené. Zároveň, že porušenie práva žalobkyne nielenže bolo spôsobilé privodiť ujmu žalobkyne ako spotrebiteľovi, ale takúto ujmu jej aj privodilo. Okresný súd teda svoje myšlienkové pochody dostatočne odôvodnil, pričom jasne a zrozumiteľne aj keď vo všeobecnej rovine vyjadril, z čoho vychádzal pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia.

16.V následnom stanovisku žalovaný uviedol, že sa dostatočne vyjadril ku všetkým relevantným skutočnostiam prostredníctvom svojich predošlých podaní, na ktorých zotrval v celom rozsahu.

17.Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala subjektívne legitimovaná (neúspešná) strana sporu (§ 359 CSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 379 – 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie zmenil podľa § 388 CSP tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

18.Nosná právna úvaha, na ktorej založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, je náležitá/správna a predstavuje aktuálne už ustálený záver aplikačnej praxe (predovšetkým rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30. januára 2019), v zmysle ktorého jediným predpokladom, ktorý aplikované ustanovenie § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa zákona vyžaduje pre úspešné uplatňovanie nároku spotrebiteľa na finančné zadosťučinenie, je (práve a len) skutočnosť, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi.

19.Predmetná kvalifikovaná okolnosť v konkrétnostiach súdnej veci nepochybne nastala a to právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 4Csp/109/2017-242 zo dňa 13.10.2021. V rámci predmetného rozsudku bolo vyčíslené celkové bezdôvodné obohatenie vo výške 893,70 eur, z dôvodu čiastočného späťvzatia (pre premlčanie) žaloby bola žalovanému v konečnom dôsledku uložená povinnosť uhradiť žalobkyni bezdôvodné obohatenie v sume 804,53 eur.

20.Konštatované tak v plnom rozsahu vyvracia tvrdenie o svojoľnosti napadnutého rozhodnutia ako i zásadnú odvolaciu argumentáciu žalovaného, v zmysle ktorej ochrana spotrebiteľa bola dovŕšená už vydaním rozsudku okresného súdu s prijatým záverom, že predmetný úver je bezodplatný a bezúročný. Charakteru/zmyslu predmetného inštitútu taktiež nezodpovedá účelová konštrukcia odvolateľa, podľa ktorej je aplikovateľnosť vylúčená v prípade, ak bezdôvodné obohatenie už priznané bolo (v inom/ predchádzajúcom konaní) a teda „nieť už čo odškodňovať“ (uvedené nemôže fakticky obstať už len z tohto dôvodu, že celková zistená/ustálená čiastka bezdôvodného obohatenia žalobkyni nebola priznaná po námietke premlčania uplatnenej žalovaným). Ide totiž o dva odlišné právne tituly (nejedná sa teda o duplicitu, ako to tendenčne podsúva odvolateľ) a to plnenie bezdôvodného obohatenia a plnenie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré sa vzájomne nevyučujú, naopak, ich vzájomný vzťah je taký, že priznanie bezdôvodného obohatenia (súdom) zakladá (môže zakladať) nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

21.Bez akejkoľvek právnej relevancie ostáva i odvolacia námietka o tom, že žalobkyňa v „základnom“ konaní (t.j. v konaní, kde bol prijatý záver, že úver je bezúročný) vôbec netvrdila, že jej vznikla nemajetková ujma. Takéto „tvrdenie“ totiž nepochybne nie je podmienkou pre (úspešné) uplatnenie predmetného nároku. V individuálnych podmienkach súdnej veci nemôže (bez ďalšieho) byť dôvodom nepriznania dotknutého nároku ani žalovaným tvrdená/akcentovaná skutočnosť, že „konštatovanú neprijateľnú zmluvnú podmienku už nepoužíva“. Odhliadnuc od skutočnosti, že rozhodnutie okresného súdu nie je založené na konštatovaní neprijateľnosti žiadnej zmluvnej podmienky (viď bod 22 veta prvá tohto odôvodnenia), určujúcim právnym základom tu je (ako už bolo uvedené vyššie) práve a len skoršie úspešné uplatnenie porušenia práva/povinnosti ustanovenej normami spotrebiteľského práva.

22.Pokiaľ žalovaný v ďalšom namieta „vágnosť“ aplikovanej normy, odvolací súd upriamuje jeho pozornosť na základný pojmový znak právnej normy, ktorým je všeobecnosť (predmetu úpravy). Nie je ani v rozoberaných súvislostiach dôvodne očakávať, že právna norma (§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.) vopred kazuisticky vymedzí všetky do úvahy pripadajúce kritériá pre stanovenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia. To je úlohou/predmetom úvahy súdu rozhodujúceho o predmetnom nároku v rámci individuálnych okolností tej-ktorej veci, pričom súd prvej inštancie tak i učinil.

23.Odvolací súd tu poznamenáva, že v správaní dodávateľa/žalovaného v rámci uzatvárania zmlúv o úvere (išlo o dve zmluvy), resp. i v rámci ich bezprostredného napĺňania, došlo k viacerým pochybeniam – absencia údajov o úrokovej sadzbe, nesprávny údaj o RPMN a počte splátok, nezisťovanie schopnosti splácať úver - predstavujúcim porušenie povinností dodávateľa. Uvedené pochybenia sa pritom týkajú nie sekundárnych (v zmysle menej významných) údajov, ale práve kategórií, ktoré sú pri rozhodovaní spotrebiteľa zásadné (ne/výhodnosť úveru možno porovnať predovšetkým prostredníctvom RPMN, resp. výšky úroku). Súčasne opísané viedlo k nevyhnutnosti na strane spotrebiteľa domáhať sa svojich práv prostredníctvom súdneho konania, keďže veriteľ dobrovoľne k vráteniu plnenia (bezdôvodného obohatenia) nepristúpil.

24. Osobitne sa žalovaný domáha pri zohľadnení osobitostí danej veci prihliadnuť na to, že žalobkyňa žiadala o poskytnutie úveru už 14 krát. V danej spojitosti odvolací súd upozorňuje, že medzi zistenými/vytknutými vadami v kontraktačnom procese bolo i neoverenie bonity spotrebiteľa/žalobkyne (viď predchádzajúci bod). Podľa názoru odvolacieho súdu niet rozumného dôvodu, prečo opakované žiadosti o úver vykladať v neprospech spotrebiteľa. Je výlučne povinnosťou žalovaného (tu zjavne nedodrzanou) s odbornou starostlivosťou pristupovať k posudzovaniu každej žiadosti o úver z pohľadu preverovania platobnej schopnosti žiadateľa, nehovoriac o skutočnosti, že je to práve žalovaný (a podobné subjekty), ktoré na trhu vytvárajú ponuku nebankových úverov.

25. Možno teda zhrnúť, že jediným predpokladom, ktorý dotknuté ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napríklad nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t. j., ani podmienku, aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca teda pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď odpadá problematické preukazovanie, či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany.

26. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, norma neustanovuje vopred žiadne konkrétne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Je preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti, každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. Zmyslom/ambíciou inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia totiž nie je byť finančným ekvivalentom majetkovej ujmy (prípadne jej časti) vzniknutej na strane spotrebiteľa, tu v podobe bezdôvodného obohatenia.

27. Za určujúce východiská svojej úvahy o primeranosti finančného zadosťučinenia preto odvolací súd poňal vyššie vymedzené nedostatky zmluvy o úvere, ich (viac)početnosť a charakter/intenzitu - keď ide o vady so zásadným vplyvom na rozhodovanie spotrebiteľa pre uzatváranie zmluvy, samotnú okolnosť, že spotrebiteľ musel iniciovať a absolvovať súdne konanie pre vrátenie svojich finančných prostriedkov, ako i čiastku – 893,70 eur - o ktorý žalobkyňa ako spotrebiteľ pri záväzne/právoplatne vyslovenom závere o bezúročnosti/bezpoplatkovosti poskytnutých úverov, „preplatila“ poskytnutú istinu (a teda o ktorú sumu sa veriteľ obohatil).

28. Opísané aspekty/hľadiská (ich vyhodnotenie) vo svojom úhrne viedli krajský súd, pri súčasnej reflexii na (svoju) doterajšiu rozhodovaciu prax týkajúcu sa (výšky) predmetného inštitútu, tiež pri rešpektovaní satisfakčnej a sankčnej povahy tohto inštitútu, k stanoveniu výšky primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňi sumou 150 eur. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

29. Rozhodovanie o (celkových) trovách konania má svoj základ v § 396 ods. 1, 2 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

30. Izolované/formálne matematické pomerovanie neúspechu v konaní by bez ďalšieho viedlo k záveru o rovnakom/obdobnom (čistom) procesnom úspechu sporových strán. Odvolací súd však s dôrazom na potrebu materiálneho aspektu/prvku rozhodovania upriamuje pozornosť na závery vyplývajúce z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 399/2019 z 15. apríla 2020, v zmysle ktorých (záverov) ani nová procesná úprava (napriek absencii výslovného textu normy v porovnaní s úpravou predchádzajúcou) nevyučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od úvahy súdu (v zásade zhodne ako podľa doterajšej úpravy), ako je tomu i v súdnej veci.

31. Určujúcim z naznačených hľadísk teda je jednoznačné konštatovanie danosti nároku žalobkyne, pričom samotná výška nároku je daná „len“ úvahou súdu. Za (plne) úspešnú vo veci samej je preto (vo svetle uvedeného) namieste (pre účely náhrady trov) považovať žalobkyňu. O konkrétnej výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie prostredníctvom uznesenia vyššieho súdneho úradníka.

32. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Dovolanie je podľa § 420 CSP prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolanie možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k niektorej z uvedených väd. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť zastúpenia advokátom neplatí v prípadoch uvedených v § 429 ods. 2 CSP.